

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **M. S.**
zastoupený advokátkou JUDr. Marcelou Oškrdovou
se sídlem Národní 416/37, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 8. 7. 2020, č. j. MV-100766-3/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr vnitra zamítl rozklad žalobce proti výroku č. 1. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 5. 2020, č. j. MV-76516-2/OAM-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto výrokem správní orgán I. stupně podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 7. 2020 (dále jen „informační zákon“) s odkazem na ustanovení § 7 informačního zákona odmítl v bodech 1., 2. a 3. žádost žalobce ze dne 30. 4. 2020 o poskytnutí informací podle informačního zákona.

2. Ze správního spisu vyplývá, že žádostí ze dne 30. 4. 2020 požádal žalobce Ministerstvo vnitra o poskytnutí následujících informací:
 - 1/ všechny materiály žalovaného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 2. 4. 2008 vydaného pod č. 366/V,
 - 2/ všechny materiály žalovaného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 23. 7. 2008 vydaného pod č. 990/D,
 - 3/ všechny materiály žalovaného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 12. 11. 2008 vydaného pod č. 1438/D,
 - 4/ všechny materiály žalovaného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 9. 2. 2009 vydaného pod č. 171,
 - 5/ všechny materiály žalovaného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 16. 9. 2009 vydaného pod č. 1205.
3. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán žádosti v bodech 4. a 5. vyhověl; v bodech 1., 2. a 3. však žádost žalobce odmítl s tím, že požadované materiály byly v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“) utajeny. Správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že usnesení vlády ze dne 2. 4. 2008, č. 366V eviduje pod č. j. V29/2008-OAM. Materiál, který předložilo Ministerstvo vnitra jako podklad pro jednání vlády, na jehož základě bylo přijato toto usnesení, je veden pod č. j. V22/2008-OAM v režimu „VYHRAZENÉ“. Usnesení vlády ze dne 23. 7. 2008, č. 990D eviduje žalovaný pod č. j. D59-3/2008-OAM a usnesení vlády ze dne 12. 11. 2008, č. 1438/D eviduje pod č. j. D80-7/2008-OAM. Materiál, který předložilo Ministerstvo vnitra jako podklad pro jednání vlády, na jehož základě byla tato usnesení přijata, je veden pod č. j. D51/2008-OAM, resp. č. j. D80/2008-OAM, přičemž v obou případech je tento materiál veden v režimu „DŮVĚRNÉ“. Z těchto důvodů proto správní orgán I. stupně žádost žalobce v těchto bodech odmítl.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém namítl nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, přičemž odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Napadeným rozhodnutím ministr vnitra podaný rozklad žalobce zamítl.
5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr vnitra konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se správním řádem (dále jen „s. ř.“), informačním zákonem i zákonem o ochraně utajovaných informací. Z ustanovení § 7 informačního zákona a ustanovení § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací vyplývá, že v případě, kdy je informace v souladu se zákonem o ochraně utajovaných informací označena za utajovanou a žadatel o ni nemá k této informaci oprávněný přístup, povinný subjekt ji podle informačního zákona nesmí poskytnout. Vzhledem k tomu, že žalobcem požadované informace byly v souladu se zákonem o ochraně utajovaných informací označeny jako utajované, přičemž žalobce neprokázal, že je osobou způsobilou (oprávněnou) se s utajovanými informacemi seznamovat (resp. že je osobou, která má k požadovaným informacím oprávněný přístup), správní orgán I. stupně nedisponoval žádnou diskreční pravomocí, ale byl v souladu s principem legality povinen postupovat v souladu s § 7 informačního zákona a žádost o informace v těchto bodech odmítnout.
6. Dle ministra vnitra z informačního zákona nevyplývá povinnost povinného subjektu posuzovat z věcného obsahu, zda byla informace za utajovanou označena správně. Zákon

pouze stanoví postup, který je povinný subjekt povinen uplatnit v případě, že požadovaná informace je za utajovanou označena. Obecně pro povinný subjekt vyplývá toliko povinnost rozhodnutí o odmítnutí žádosti přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Takovým odůvodněním však nemůže být zmařen účel samotného utajení dotčené (požadované) informace, což by v případě bodů 1., 2. a 3. žádosti nastalo, neboť takovým postupem by byl neoprávněně uveden (oznámen) její obsah. Neexistuje tak jakýkoli zákonný důvod, na základě kterého by měl správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti znepřístupnění obsahu utajovaných informací požadovaných žalobcem v bodech 1., 2. a 3. jeho žádosti odůvodňovat. Skutečnost, zda jsou požadované informace z obsahového hlediska skutečně utajovanými informacemi, měla být posouzena v rámci procesu, v němž byly tyto informace za utajované označeny. V rámci žádosti o informace není povinný subjekt oprávněn provedené označení za utajované informace zpochybňovat či rozporovat. K judikatuře, na kterou žalobce v rozkladu odkázal, ministr vnitra uvedl, že předmětné rozsudky se týkají specifických případů, které nejsou skutkově shodné se žádostí, kterou podal žalobce. Dílčí závěry, kterých se Nejvyšší správní soud v daných rozsudcích dopustil, není možné bez dalšího zobecnit a aplikovat vždy a za všech okolností.

7. K námitce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku č. 1 nesplňuje podmínku nezbytnosti pro omezení práva na informace stanoveného v čl. 17 LZPS, žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2011, č. j. 10 A 42/2010-36. Vzhledem k tomu, že seznam utajovaných informací, které splňují podmínky pro to, aby byly jako utajované označeny (a zařazeny), nelze svévolně rozšiřovat, je zřejmé, že i s ohledem na uvedený rozsudek je právo žalobce vyplývající z čl. 17 LZPS omezeno pouze v nezbytné míře a nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práv. Z dikce informačního zákona vyplývá, že poskytnutí informace požadované podle informačního zákona lze odepřít pouze z důvodu stanoveného v zákoně. Má-li tedy být jakékoli omezení tohoto práva provedeno, tak pouze zákonem, a to pouze v nejmenším nutném rozsahu a jen z důvodu nezbytnosti pro ochranu práva a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti a ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V případě utajovaných informací jsou výše uvedené předpoklady naplněny a k odepření práva na informace dochází v souladu se zákonem, v nezbytné míře a v zájmu ochrany bezpečnosti státu a veřejné bezpečnosti.
8. K námitce, že správní orgán I. stupně měl existenci materiálních podmínek pro utajení požadovaných informací přezkoumat a zjistit, zda tyto podmínky trvají i ke dni vydání rozhodnutí, žalovaný uvedl, že z informačního zákona ani ze zákona o ochraně utajovaných informací taková povinnost pro povinný subjekt nevyplývá. Splnění podmínek uvedených v § 2 zákona o ochraně utajovaných informací bylo posouzeno během procesu, kdy byly požadované informace za utajované označeny, přičemž povinnost posouzení těchto podmínek je stanovena výhradně původci takové informace. Povinnost posuzovat (opakovaně) splnění dotčených podmínek povinnému subjektu ze zákona nevzniká.
9. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce opakovaně namítl nepřezkoumatelnost jak napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňového. Jádrem sporu je dle žalobce otázka výkladu ustanovení § 7 informačního zákona, podle kterého se neposkytne informace, která je v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci. Informace podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací však není utajovanou informací pouze proto, že je tak formálně označena, ale musí splňovat i

materiální podmínky. Pokud povinný subjekt postupuje podle ustanovení § 7 informačního zákona, nemůže své rozhodnutí odůvodnit pouhým odkazem na formální označení požadovaných informací za utajené, ale musí v odůvodnění rozhodnutí dostatečně konkrétně a přezkoumatelně uvést, proč jsou materiální podmínky utajení těchto informací splněny.

10. Žádné z rozhodnutí nadto neobsahuje jakékoliv údaje o tom, že by informace požadované žalobcem byly uvedeny v seznamu utajovaných informací, ačkoli uvedení v tomto seznamu je jednou z podmínek pro to, aby se jednalo o informaci označenou za utajenou v souladu se zákonem ve smyslu definice utajovaných informací uvedené v § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací.
11. V rozhodnutích správních orgánů obou stupňů dle žalobce chybí jakékoli úvahy k odůvodnění naplnění materiálních podmínek pro utajení požadovaných informací. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2009, č. j. 5 Ca 184/2008 – 38, podle kterého *„je nezbytné, aby rozhodnutí o odeprání informace dle § 7 zákona o svobodném přístupu k informacím obsahovalo kromě odkazu na příslušná ustanovení zákona č. 412/2005 Sb. a nařízení vlády č. 522/2005 Sb. i důvody, pro které informace vyžaduje utajení, byť i jen v obecné rovině.“* Dále pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 As 58/2016-45, podle kterého *„je klíčové určit charakter informací, jejichž poskytnutí se stěžovatel domáhal; stěžejní otázkou je, zda zadávací dokumentace k veřejné zakázce je jak po formální, tak po materiální stránce utajovanou informací ve smyslu zákona o ochraně utajovaných skutečností.“* Konečně pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 3 As 38/2018-29, podle kterého *„městský soud vyložil, proč dospěl k názoru, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem nezabýval tím, zda žalobcem požadované informace odpovídají svým charakterem položkám v seznamu utajovaných informací, do nichž byly formálně zařazeny, a naplňují tak formální předpoklad utajované informace dle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací. Upozornil, že žalovaný sice poukázal na předmět veřejné zakázky a na formální zařazení požadovaných informací do seznamu utajovaných informací, avšak již neobjasnil (ani v obecné rovině), zda a z jakých důvodů požadované informace svým charakterem tomuto zařazení odpovídají...“*
12. Závěrem žalobce namítl porušení článku 17 LZPS a čl. 10 Úmluvy a uzavřel, že omezení žadatelova práva na informace podle informačního zákona musí splňovat podmínku nezbytnosti v demokratické společnosti. Prvostupňové rozhodnutí ani napadené rozhodnutí však podmínku nezbytnosti nesplňují. Z tohoto důvodu navrhl, aby soud obě uvedená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu rozhodnutí.
13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Zopakoval, že skutečnost, zda jsou požadované informace z obsahového (materiálního) hlediska skutečně utajovanými informacemi, může být posouzena výlučně v rámci procesu, při němž byly tyto informace za utajované označeny. V rámci žádosti o informace není povinný subjekt oprávněn provedené označení za utajované informace jakkoliv zpochybňovat či rozporovat. V této souvislosti žalovaný odkázal, stejně jako to učinil v napadeném rozhodnutí, na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, v němž se uvádí, že povinný subjekt nemůže posuzovat, zda požadovaná informace svým obsahem splňuje definici utajované informace, tj. zda její vyžádání nebo zneužití může způsobit újmu zájmu ČR nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Dokud je

požadovaná informace dle sdělení odboru krizového řízení žalovaného označena jako utajovaná, je zřejmé, že důvod odepření poskytnutí této informace trvá.

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
16. Podle § 7 informačního zákona *je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne. Povinný subjekt neposkytne rovněž osobní údaje o osobě, která je držitelem osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím pro stupeň utajení Přísně tajné a Tajné, pokud by to mohlo ohrozit ochranu utajovaných informací.*
17. Podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací *pro účely tohoto zákona se rozumí utajovanou informací informace v jakémkoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139),*
18. Podle § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací *na informaci, která naplňuje znaky § 4 a je uvedena v seznamu utajovaných informací, je původce povinen vyznačit svůj název, stupeň jejího utajení, její evidenční označení a datum jejího vzniku, není-li dále stanoveno jinak.*
19. Podle § 22 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací *stupeň utajení na utajované informaci vyznačí původce při jejím vzniku, nestanoví-li tento zákon jinak (§ 70).*
20. Podle § 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací *vyznačení stupně utajení na utajované informaci musí být zachováno po celou dobu trvání důvodů utajení. Bez souhlasu původce nebo poskytující cizí moci nesmí být stupeň utajení změněn nebo zrušen.*
21. Podle § 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací *stupeň utajení původce neprodleně zruší nebo změní po zjištění, že pominul důvod pro utajení informace, důvody pro utajení neodpovídají stanovenému stupni utajení nebo byl-li stupeň utajení stanoven neoprávněně, a na utajované informaci toto zrušení nebo změnu jejího stupně utajení vyznačí.*
22. Podle § 22 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací *původce je povinen prověřit, zda důvod pro utajení informace trvá, a to nejméně jednou za pět let ode dne jejího vzniku.*
23. Soud nesdílí názor žalobce, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti z důvodu, že neobsahuje úvahy o naplnění materiálních podmínek pro utajení požadovaných informací a údaje o tom, že předmětné informace jsou vedeny v seznamu utajovaných informací. Z napadeného rozhodnutí i jím aprobevaného prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobcem požadovaný podkladový materiál pro jednání vlády, na jehož základě byla přijata v žádosti specifikovaná usnesení, je veden v režimu „vyhrazené“, resp. „důvěrné“. Správní orgány identifikovaly evidování požadovaných informací pod čísly jednacími, z nichž je patrný stupeň utajení, tj. pod č.j. V22/2008-OAM (režim „vyhrazené“) a č.j. D51/2008-OAM a č.j. D80/2008-OAM (režim „důvěrné“). Žalobcem namítaná absence úvahy o konkrétních materiálních důvodech utajení předmětných

informací či údajů o podřazení těchto informací pod některou z položek uvedených v seznamu utajovaných informací ve smyslu nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací (dále jen „nařízení vlády č. 522/2005 Sb.“) sama o sobě neznamená, že orgány veřejné moci zneužily svou pravomoc a s cílem vyhnout se veřejné kontrole formálně označily za utajené i informace, které podle zákona o ochraně utajovaných informací podmínky utajení nesplňují. V tomto ohledu nejsou žalobcem citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017 č.j. 3 As 58/2016-45 a ze dne 31. 10. 2018 č.j. 3 As 38/2018-29 pro posouzení nyní projednávané věci aplikovatelná, neboť se týkající zcela odlišné skutkové situace, přičemž závěry v těchto rozhodnutích učiněné nemají podle názoru soudu obecně využitelný přesah, který dovozuje žalobce. Zatímco v odkazovaných rozhodnutích se Nejvyšší správní soud zabýval zřejmým rozporem mezi definovaným předmětem veřejné zakázky a s tímto předmětem nekorespondujícími důvody jejího utajení, k němuž bylo přistoupeno z důvodu dle § 18 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (konkrétně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 1. 2017 č.j. 3 As 58/2016-45 konstatoval, že: *„Za situace, kdy není spolehlivě zjištěno, co konkrétně bylo předmětem veřejné zakázky, nemůže Nejvyšší správní soud posoudit, nakolik či dokonce zda vůbec její předmět souvisí s (podpůrně) operativně pátracími prostředky (respektive jejich přípravou, použitím, technickým zajištěním, atd.), na něž odkazují body 8 a 11 přílohy č. 1 nařízení.“*), v nyní posuzované věci žádné konkrétní, objektivně dané pochybnosti o důvodech utajení požadovaných informací nevystaly. Pouhé tvrzení o hypotetickém zneužití institutu utajení informací je ze strany žalobce jen ničím nepodloženou spekulací, k níž soud nemůže přihlížet, neboť v této nekonkretizované formě nikterak nevyvrací klíčový závěr správních orgánů o nemožnosti poskytnout požadovanou informaci z důvodu jejího utajení. Zcela nepřipadný je pak odkaz žalobce na rozhodnutí ze dne 24. 3. 2010 č.j. 1 As 8/2010-65, v němž Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2009 č.j. 5 Ca 184/2008-38. V žalobě uvedená citace z tohoto rozhodnutí, byť by na první pohled mohla působit přiléhavě, je vytržena z kontextu nosného odůvodnění rozhodnutí. V bodě [19] Nejvyšší správní soud v tomto odkazovaném rozhodnutí totiž jen shrnul důvody, které vedly Městský soud v Praze ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Návazně nicméně Nejvyšší správní soud upozornil na to, že *„... se správností tohoto závěru městského soudu nezabýval, neboť stěžovatel neuplatnil tomu odpovídající kasační námitku. To je ostatně pochopitelné, neboť závěr městského soudu je stěžovateli ku prospěchu. Žalovaný proti rozsudku městského soudu kasační stížnost nepodal.“* Argumentace Městského soudu v Praze týkající se postupu povinného subjektu při odůvodňování rozhodnutí o odmítnutí poskytnout informaci z důvodu jejího utajení tudíž nebyla předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu.

24. Se závěry prezentovanými pátým senátem Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 16. 10. 2009 č.j. 5 Ca 184/2008-38 se senát rozhodující v nyní posuzované věci neztotožňuje. Nelze než přisvědčit žalovanému, že je výhradně na původci informace, aby o jejím utajení rozhodl a v souladu s § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací vyznačil stupeň jejího utajení, popřípadě dle § 22 odst. 2 tohoto zákona stupeň utajení změnil či zrušil. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2015 č.j. 3 As 188/2014-38. Povinnému subjektu, ba dokonce ani soudu nepřisluší hodnotit relevantnost utajení informací, resp. řešit otázku, zda byl dán důvod pro utajení konkrétních informací a zda tento důvod nadále trvá. Utajení informace představuje její objektivní vlastnost, o které rozhoduje výhradně její původce (srov. rozsudky Městského

soudu v Praze ze dne 14. 3. 2019 č.j. 8 A 127/2015 a ze dne 8. 2. 2018 č.j. 9 A 341/2014-37). Je výlučně na odpovědnosti původce, aby prověřoval, zda důvod pro utajení informace trvá (§ 22 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací), a aby stupeň utajení příslušné informace neprodleně zrušil nebo změnil po zjištění, že pominul důvod pro utajení informace, důvody pro utajení neodpovídají stanovenému stupni utajení nebo byl-li stupeň utajení stanoven neoprávněně, a aby na utajované informaci toto zrušení nebo změnu jejího stupně utajení vyznačil, jak mu ukládá § 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací. Vzhledem k tomu, že původcem vyznačený stupeň utajení informace nesmí být bez jeho souhlasu změněn nebo zrušen (§ 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací), je případný odlišný názor povinného subjektu na důvodnost utajení předmětných informací zcela irelevantní. Původcem utajená informace totiž i přes případný odlišný názor povinného subjektu zůstane nadále utajovanou, a to až do doby, než původce přikročí ke změně či zrušení příslušného stupně utajení či k tomu udělí svůj souhlas.

25. Je tedy výlučně na uvážení a odpovědnosti původce, zda informace, na kterou při jejím vzniku vyznačil příslušný stupeň utajení, zůstane utajovanou, a jak dlouhou dobu si tuto vlastnost udrží. Zákon o ochraně utajovaných informací, informační zákon ani jiný právní předpis nepřiznává povinnému subjektu ani soudu pravomoc původci informace v tomto směru cokoli nařizovat, či dokonce místo něj rozhodovat o charakteru takové informace. Nahlíženo touto optikou se jeví jako zcela zbytečné, aby se povinný subjekt v rámci řízení o žádosti o poskytnutí informace podané podle informačního zákona zabýval přezkumem postupu původce při utajení příslušné informace, resp. tím, zda byly (a nadále jsou) splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro její utajení. K takovému přezkumu nemá povinný subjekt žádné zákonné zmocnění a jeho případný závěr, že k utajení požadovaných informací nedošlo v souladu s právními předpisy, by nemohl nic změnit na skutečnosti, že předmětná informace zůstává i nadále utajovanou, a to až do doby, kdy původce této informace přikročí ke změně jejího charakteru. Informaci, kterou se její původce rozhodl utajit postupem podle zákona o ochraně utajovaných informací, povinný subjekt podle § 7 informačního zákona nesmí žadateli, který nemá oprávnění pro přístup k takové informaci, poskytnout.
26. K toliko obecnému poukazu žalobce na podmínku nezbytnosti omezení žadatelova práva na informace lze rovněž obecně uvést, že svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem ve smyslu čl. 17 odst. 4 LZPS. Meze práva na informace jsou v projednávané věci vymezeny jednak zákonem o ochraně utajovaných informací, který stanoví, co je utajovanou informací, a jednak informačním zákonem, který v § 7 jednoznačně stanoví, že utajovanou informaci povinný subjekt neposkytne žadateli, který nemá oprávnění k přístupu k takové informaci. Účelem zákona o ochraně utajovaných informací je zajistit, aby byly náležitě utajeny všechny informace, jejichž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Napadené rozhodnutí z těchto zákonných mantinelů nijak nevybočilo, neboť povinný subjekt v souladu s relevantní právní úpravou zakotvenou v informačním zákoně odepřel poskytnutí jen těch informací, na které se vztahuje zákonná výlučka. Pro úplnost soud dodává, že zájem státu na ochraně utajovaných informací je nepochybně mnohem důležitější než individuální zájem jednotlivce – žadatele, jenž se poskytnutí takové informace domáhá.

27. Soud shrnuje, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným, neboť z jeho odůvodnění jsou patrné relevantní důvody, které vedly povinný subjekt k odmítnutí žádosti žalobce. Pro tyto účely je plně dostačující, pokud povinný subjekt identifikuje dokument či soubor dokumentů obsahující požadovanou informaci a uvede, že tento materiál byl původcem označen za utajený v příslušném stupni utajení. Pakliže žadatel nedisponuje osvědčením, jež by mu utajenou informaci zpřístupnilo (žalobce v tomto směru nic netvrdil a existenci takového oprávnění ani ničím neprokázal), je odmítnutí žádosti o poskytnutí informace souladné se zákonem.
28. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
29. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 24. března 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu